

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGO ODJELJENJE

PREDMET DIMITRIJEVIĆ PROTIV CRNE GORE

(Predstavka br. 17016/16)

PRESUDA

STRAZBUR

12. decembar 2017. godine

Ova presuda je pravosnažna ali može biti predmet redakcijske izmjene.

U predmetu Dimitrijević protiv Crne Gore,

Evropski sud za ljudska prava (Drugo odjeljenje), na zasjedanju Vijeća u sastavu:

Valeriu Grițco, *predsjednik*,

Nebojša Vučinić,

Jon Fridrik Kjølbro, *sudije*,

i Hasan Bakırcı, *zamjenik registrara Odjeljenja*,

Na vijećanju na zatvorenoj sjednici održanoj 21. novembra 2017. godine, donosi sledeću presudu koja je usvojena tog dana:

POSTUPAK

1. Predmet je pokrenut predstavkom (br. 17016/16) protiv Crne Gore koju je Sudu, na osnovu člana 34 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda ("Konvencija") podnijela državljanka Srbije, g-đa Ksenija Dimitrijević (u daljem tekstu: "podnositeljka predstavke"), 18. marta 2016. godine.

2. Podnositeljku predstavke je zastupao g-din B. Prelević, advokat iz Beograda. Vladu Crne Gore ("u daljem tekstu: "Vlada") je zastupala njihova zastupnica, g-đa V. Pavličić.

3. Dana 17. oktobra 2016. godine žalba u vezi trajanja dužine spornog postupka je dostavljena Vladi Crne Gore a ostatak predstavke je proglašen neprihvatljivim, na osnovu člana 54 stav 3 Pravilnika Suda.

ČINJENICE

4. Podnositeljka predstavke je rođena 1946. godine i živi u Čačku.

5. Dana 7. septembra 2005. godine podnositeljka predstavke je pokrenula parnični postupak pred Osnovnim sudom u Kotoru tražeći naknadu zbog brojnih ugovornih pitanja.

6. Dana 4. decembra 2008. godine Osnovni sud u Kotoru je donio presudu u korist podnositeljke predstavke.

7. Dana 17. novembra 2009. godine Viši sud u Podgorici je, po žalbi, potvrdio ovu presudu.

8. Dana 20. maja 2010. godine Vrhovni sud je ukinuo prethodne presude i vratio predmet na ponovno postupanje.

9. Dana 12. avgusta 2011. godine Osnovni sud u Kotoru je donio presudu protiv podnositeljke predstavke. Ovu presudu je potvrdio Viši sud u Podgorici i Vrhovni sud 6. aprila 2012. godine i 12. septembra 2012. godine.

10. Presuda Vrhovnog suda je dostavljena podnositeljki predstavke 20. oktobra 2012. godine.

11. Podnositeljka predstavke je podnijela ustavnu žalbu 28. novembra 2012. godine.

12. Dana 30. juna 2015. godine Ustavni sud je odbacio žalbu podnositeljke predstavke. Odluka je uručena podnositeljki predstavke 25. septembra 2015. godine.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 6 STAV 1 KONVENCIJE

13. Podnositeljka predstavke se žalila da dužina trajanja predmetnog parničnog postupka nije bila u skladu sa zahtjevom “razumnog vremena” sadržanom u članu 6 stav 1 Konvencije koji glasi kako slijedi:

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ..., ima pravo na ... raspravu u razumnom vremenu ... pred ... sudom...”

A. Prihvatljivost

14. Vlada je tvrdila da žalbe podnositeljke predstavke treba da budu odbačene zbog nepoštovanja roka od šest mjeseci. Konkretno, napadnuti postupci su okončani 20. oktobra 2012. godine, dok je podnositeljka predstavke podnijela predstavku Sudu 18. marta 2016. godine. Vlada je dalje tvrdila da ustavna žalba nije bila djelotvoran pravni lijek u smislu dužine trajanja postupka u vrijeme kada je tu žalbu podnijela podnositeljka predstavke.

15. Podnositeljka predstavke se nije složila.

16. Sud je već utvrdio da se ustavna žalba u Crnoj Gori može, u principu, smatrati djelotvornim pravnim lijekom od 20. marta 2015. godine (vidjeti *Siništaj i drugi protiv Crne Gore*, br. 1451/10, 7260/10 i 7382/10, stav 123, 24. novembar 2015. godine, i *Vučeljić protiv Crne Gore* (odl.), br. 59129/15, stav 31, 18. oktobar 2016. godine) i da se mora smatrati kao takav u odnosu na žalbe vezane za dužinu trajanja postupka, tako da ranija sudska praksa u tom smislu više nije primjenjiva (vidjeti *Vučeljić, gore citirana*, stav 31).

17. Sud dalje podsjeća da, iako može biti izuzetaka koji opravdavaju specifične okolnosti svakog pojedinačnog predmeta, djelotvornost određenog pravnog lijeka se normalno procjenjuje u odnosu na datum kada je predstavka podnijeta (vidjeti *Baumann protiv Francuske*, br. 33592/96, stav 47, ECHR 2001-V (izvodi)).

18. U konkretnom predmetu, Ustavni sud je donio odluku u vezi žalbe podnositeljke predstavke od 30. juna 2015. godine, što je nakon 20. marta 2015. godine. S obzirom da je podnositeljka predstavke primila odluku Ustavnog suda 25. septembra 2015. godine, a da je predstavku Sudu podnijela 18. marta 2016. godine, Sud zaključuje da je podnositeljka predstavke uložila žalbu u okviru roka od šest mjeseci, kako je predviđeno članom 35 stav 1 Konvencije.

19. Imajući u vidu gore navedeno, primjedbe Vlade moraju biti odbačene.

20. Sud primjećuje da žalba podnositeljke predstavke nije očigledno neosnovana u smislu člana 35 stav 3 (a) Konvencije. Dalje primjećuje da nije neosnovana po bilo kom drugom osnovu. Stoga mora biti proglašena prihvatljivom.

B. Osnovanost

21. Period koji se uzima u razmatranje je započeo 7. septembra 2005. godine i okončan je 20. oktobra 2012. godine. Napadnuti postupci su, stoga, trajali sedam godina, jedan mjesec i trinaest dana, na tri instance.

22. Sud ponavlja da razumnost dužine trajanja postupka mora biti procijenjena u svijetlu okolnosti slučaja i u odnosu na sledeće kriterijume: kompleksnost predmeta, ponašanje podnosioca predstavke i relevantnih organa kao i što je bilo za podnosioca predstavke pitanje u sporu (vidjeti, među mnogim drugim, *Frydlender protiv Francuske* [VV], br. 30979/96, stav 43, ECHR 2000-VII).

23. Sud smatra da ni kompleksnost predmeta, ni ponašanje podnositeljke predstavke ne objašnjavaju dužinu trajanja postupka. Vlada nije dostavila bilo kakvo objašnjenje za odlaganje ili dala komentare po tom pitanju.

24. Nakon što je ispitao sav podnijeti materijal, a imajući u vidu sudsku praksu po ovom pitanju, Sud smatra da je, zbog nedostatka bilo kakvog opravdanja, dužina trajanja postupka od više od sedam godina na tri nivoa nadležnosti, bila prekomjerna i da nije ispunila zahtjev "razumnog vremena".

25. Na osnovu toga, bilo je povrede člana 6 stav 1.

II. PRIMJENA ČLANA 41 KONVENCIJE

26. Član 41 Konvencije predviđa:

"Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili Protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj strani."

27. Sud primjećuje da je podnositeljka predstavke tražila naknadu za materijalnu i nematerijalnu štetu u formularu predstavke, kao i troškove

postupka nastale pred domaćim sudovima i ovim Sudom, ali da ti zahtjevi u ovom smislu nijesu iznijeti nakon što je predstavka komunicirana Vladi.

28. Stoga, Sud ne dodjeljuje naknadu u ovom smislu i ne nalazi posebne okolnosti koje bi navele na drugačiji zaključak (vidjeti *Nagmetov protiv Rusije* [VV], br. 35589/08, stavovi 76-78, 30. mart 2017. godine).

SA OVIH RAZLOGA, SUD, JEDNOGLASNO,

1. *Proglašava* žalbu podnositeljke predstavke zbog dužine trajanja postupka prihvatljivom;
2. *Utvrđuje* da je bilo povrede člana 6 stav 1 Konvencije;
3. *Odbacuje* zahtjev podnositeljke predstavke za pravičnim zadovoljenjem..

Sačinjeno na engleskom jeziku, u pisanoj formi, 12. decembra 2017. godine, na osnovu Pravila 77 stavova 2 i 3 Poslovnika Suda.

Hasan Bakırcı
zamjenik registrara

Valeriu Grițco
predsjednik